

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

La mirada buida

La història. Mali, Àfrica, avui. El pintor i escriptor francès François Augiéras (1925-1971) va pintar en un búnquer soterrani un munt de pintures i va segellar la porta amb un gran roc, ara una colla de malinians i el pintor mallorquí Miquel Barceló, encara l'estan buscant...

La pel·lícula. Isaki Lacuesta (Girona, 1975) és un cineasta que inventa pel·lícules *carri de museu*. És el més semblant a un artista. Definició sempre ambigua, prentenciosa (esnob?), radical, trencadora. Lacuesta arrossega a les espatlles sis llargmetratges només aptes per a esperits inconformistes, o diletantment avorrits. A *Los pasos dobles*, film amb resonàncies *carri* per allò del *pasodoble* espanyol, ens convida a un safari africà de la mà d'un altre artista, aquest reconegut i milionari, com és Miquel Barceló. Conyes

assenyades a banda, *Los pasos dobles* és un híbrid de documental de la 2 o el 33, inseminat amb encenalls de quan el Mau Mau keniatà feia tremolar l'imperi britànic. El film és, per tant, un poti-poti d'històries mil, llegendes autòctones i anècdotes antropològiques, perseguides per un Lacuesta costa amunt. Ja em perdonarà vostè, però no puc desempallegar-me de la conya diletant! Segueixo. I per què aquests passos dobles? La veu en off ens alerta que la millor manera de fugir sense deixar ras-

tre, és caminar cap enrere sobre les teves pròpies passes. Ara recordo que semblant estratègia guerrera ja me la va ensenyar Tarzan dels micos quan lluitava contra els caçadors blancs. Ei! Marcel·lí, sigues correcte. Perdó. Com bé diuen els estirats col·legues de *Cahiers du Cinema*, la pel·li és "*libertad creadora, auspiciada por el atrevimiento de aquellos a quienes no les importa apartarse de los cauces muchas veces excesivamente trillados que sigue la producción en*

Los pasos dobles

Director: Isaki Lacuesta.
Intèrprets: Miquel Barceló,
Josef Nadj, Amon Dolo,
Ain Jaif, Amasú Dolo, Alou
Cissé. Espanya-Suïssa,
2011. 89'. Funatic Lleida.

el cine español". A l'espanyol festiu de Sant Sebastià li van donar la Conxa d'Or. I olé!

La imatge. El cadàver embolicat que els malinesos porten per damunt dels seus caps.

La frase. "*L'única cosa que es destrueix al compartir-la, és el secret*", aclareix, indiscreta, la omni-present veu en off. Feia bé Hitchcock recomanant no expliquessim als amics com acaba la pel·li.

La recomanació. Estrictament reservada per a cinèfils amb ganes de pensar més que l'Isaki.